

ע"פ 15963/02/14 - קרן אדמוני נגד רחל בן ארי

בית הדין הארצי לעבודה
בפני כבוד הנשיא יגאל פליטמן

עפ"ס 15963-02-14

קרן אדמוני
-
רחל בן ארי
בשם המערערת - עו"ד אמיר מזרחי
בשם המשיבה - עו"ד אדם פיש

פסק דין

הנשיא יגאל פליטמן

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית הדין האזורי בתל אביב - יפו (השופטת איריס רש; סע"ש 39757-01-13, 3.2.14), שלא לפסול עצמו מלדון בתביעה העיקרית שהגישה המערערת במסגרת ההליך שלפניו.

הרקע לבקשה

2. ביום 21.1.13 הגישה המערערת לבית הדין האזורי כתב תביעה בו עתרה לתשלום הפסדי שכר, פיצויי פיטורים, פיצוי בגין נזק בלתי ממוני בגין הפרת הוראות חוק **עבודת נשים** התשי"ד - 1954, פיצוי בגין הפרת הוראות חוק **שוויון הזדמנויות בעבודה**, התשמ"ח - 1988, פיצויים בגין התנהגות בחוסר תום לב, והפרשות לפנסיה.

3. ביום 24.3.13 הגישה המערערת "**בקשה דחופה למתן צו מניעה במעמד צד אחד**", בו התבקש בית הדין קמא ליתן צו מניעה המורה למשיבה לחדול מלהפנות המחלוקת נשוא התיק לבוררות ולקבוע כי הסמכות הבלעדית לדון בטענות העולות מהסכם העבודה בין הצדדים הינה לבית הדין לעבודה (להלן - **הבקשה**). בו ביום הורה בית הדין האזורי, בהחלטת השופט אסף הראל, כי אין לקבל החלטה בבקשה מבלי שתשמע עמדת המשיבה וכי הכרעה בבקשה תינתן על ידי מותב בראשות השופטת איריס רש.

4. בהחלטת השופטת איריס רש, מיום 4.4.13, נקבע כי הבקשה תידון במעמד הצדדים. במעמד הדיון בבקשה, מיום 25.4.13, נמחקה הבקשה בהסכמת הצדדים ללא צו להוצאות. עוד נקבע, בהסכמת הצדדים, כי השופטת בדימוס גב' דינה אפרתי, תמונה כמגשרת בהתאם לסעיף 13(3) להסכם שחל על הצדדים, וכי ככל שהליך הגישור לא יצלח, הצדדים יחזרו לבורר שבפניו נפתח הליך הבוררות - רו"ח בלנגה. עוד נקבע כי הליך הבוררות בפני רו"ח בלנגה מעוכב עד למיצוי הליך הגישור. ביום 19.12.13 הגיש בא כוח המשיבה הודעה "**על מיצוי**

הליכי גישור וחדוש הליכים משפטיים". בו ביום קבע בית הדין האזורי, השופטת איריס רש, את התיק לדיון ליום 11.5.14.

5. ביום 26.1.14 הגישה המערערת "**בקשה לפסילת שופט ולהעברת הדיון בפני בית הדין הארצי לעבודה**". המערערת טענה כי חברותה של המשיבה בוועדה לבחירת שופטים (להלן - **הוועדה**), אשר דנה בין היתר בקידומם של שופטים מהווה חשש למשוא פנים ואף אינה מתיישבת עם לשון סעיף 53א לחוק **לשכת עורכי הדין**, התשכ"א - 1961 (להלן - **חוק לשכת עורכי הדין**). עוד נטען כי אין מקום שהשופטת רש תדון בתיק של המשיבה, שחברה בוועדה אשר המליצה על בחירתה לכהן כשופטת, בחודש אפריל 2012. בתגובת המשיבה לבקשה לפסילת שופט, מיום 3.2.14, נטען כי יש לדחות הבקשה, מן הטעם כי לא מתקיים חשש ממשי ואובייקטיבי. עוד נטען כי המשיבה, החברה בוועדה, אינה בעל הדין הנכון אלא השותפות (רחל בן ארי, אדם פיש ושות' - עורכי דין; להלן - **השותפות**). מאחר שהסכם השותפות, העומד בבסיס התביעה שהגישה המערערת, נחתם בין המערערת לשותפות ולא בין המערערת למשיבה. המשיבה הלינה כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר וטענה כי יש לחייב המבקשת בהוצאות.

6. באותו היום ניתנה החלטת השופטת בבקשה לפסילתה, כדלקמן:

"הח"מ נבחרה לשיפוט על ידי הוועדה לבחירת שופטים בחודש פברואר 2012. בניגוד לנטען בבקשה, לח"מ לא ידוע האם הנתבעת המליצה על המינוי של הח"מ אם לאו. יתר על כן, הח"מ אינה מועמדת לתפקיד בערכאה אחרת, בוודאי שלא בטווח הזמן שבו צפוי התיק להתנהל. לפיכך, חברותה של הנתבעת בוועדה לבחירת שופטים אינה יכולה להשפיע על הח"מ ואין בכך כדי להוות חשש ממשי למשוא פנים מצידו"

7. בית הדין הוסיף וקבע כי חברותו של חבר בוועדה לבחירת שופטים שהחליטה בעבר על מינויו של השופט, אינה יוצרת קרבה מיוחדת בין חבר הוועדה לבין אותו שופט ואין בעובדה זו כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים מצד השופט בניהול המשפט. יתר על כן, דיוני הוועדה הם סודיים ואין לדעת מי מחברי הוועדה תמך במועמד כזה או אחר. מבחינת מועד העלאתה של טענת פסלות, קבע בית הדין קמא כי, על המערערת היה להעלות את טענת הפסלות במועד הראשון שבו נודע לתובעת על קיום הדיון בפני השופטת רש או לכל המאוחר במועד הדיון שהתקיים בהליך הזמני, ביום 25.4.2013. בית הדין ציין כי המערערת, כמי שהייתה שותפה במשרדה של המשיבה, חזקה שידעה כי המשיבה חברה בוועדה. מכאן, שבקשת הפסלות הוגשה בשיהוי ניכר של חודשים רבים ודי בכך כדי לדחות את הבקשה. בית הדין קבע כי סעיף 53 לחוק **לשכת עורכי הדין**, התשכ"א - 1961 אינו רלוונטי, משעה שהמשיבה אינה מייצגת צד אלא שהיא עצמה צד להליך. בית הדין חייב המערערת בהוצאות בסך של 2000 ש"ח.

הערעור שלפני

8. המערערת הגישה לבית דין זה ערעור על החלטת בית הדין האזורי שלא לפסול את עצמו מלדון בתביעתה. בערעורה טענה המערערת כי יש מקום להורות על צירופה של שרת המשפטים כמשיבה בתיק.

מאחר שמדובר בעניין תקדימי. לסברת המערערת, טעה בית הדין קמא בקובעו כי סעיף 53 לחוק **לשכת עורכי הדין** אינו רלוונטי. נטען כי בית הדין האזורי טרם החל לדון לגופו של דבר בתיק, שכן הצדדים הופנו לגישור. המערערת גרסה כי רק לאחרונה גילתה שהמשיבה עדיין מכהנת בוועדה, מאחר שהמינוי של המשיבה הוארך לתקופה נוספת. וכי מן הראוי היה שהמשיבה והשופטת דלמטה היו מיידעות המערערת על עובדה זו. לסברת המערערת התוצאה המתחייבת הינה כי הדיון יהא בפני בית הדין הארצי והטעם לכך הינו כי נשיא בית הדין האזורי לחיפה נבחר גם כן על ידי הוועדה בה מכהנת המשיבה, וכי אין כל חשש למשוא פנים לדיון בבית הדין הארצי מאחר ששופט היושב בבית הדין הארצי אינו נתון עוד להחלטות הוועדה. המערערת הפנתה להחלטה דיונית של השופטת רש בתיק אחר אשר אינה עולה בקנה אחד עם החלטתה בבקשת המערערת בהליך הזמני. עוד טענה המערערת כי השופטת דלמטה כבר הכריעה בתיק עוד בטרם החל. נטען כי העובדה שבחירת הוועדה הינה חשאית אינה משנה לעצם חובת הגילוי הנאות וכי מדובר בנתונים אובייקטיביים המלווים בתחושה סובייקטיבית. עוד הלינה המערערת על ההוצאות הגבוהות אשר הושטו עליה.

9. **המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי** ערעור זה נועד לעכב את בירור התביעה הכספית שהוגשה על ידי השותפות כנגד המערערת ביום 14.1.13, עובר להגשת תביעת המערערת לבית הדין האזורי, וכן על מנת להכפיש באופן אישי את שמה של המשיבה. המשיבה טענה כי המערערת לא הודיעה לבית הדין קמא על הגשת הערעור, בהתאם לחובתה לפי סעיף 112ג(א) לתקנות **בית הדין לעבודה (סדרי דין)** התשנ"ב - 1991. כמו כן המערערת לא תמכה הודעת הערעור בתצהיר. נטען שמן הראוי היה כי המערערת תצהיר על המועד בו נודע על דבר היות המשיבה חברה בוועדה. המשיבה הדגישה כי כבר בחודש דצמבר 2011 היא נבחרה לכהונה נוספת בוועדה, עוד בטרם נותקו יחסי השותפות. אשר לבקשה לצירוף שרת המשפטים, נטען כי המערערת לא הצביעה על כל תועלת שתצמח לה מצירוף בעלת תפקיד זה. לטענת המשיבה, הפסיקה פירשה באופן מצומצם את הוראת סעיף 53 לחוק **לשכת עורכי הדין** וכי אין לגזור גזירה שווה על בעל דין כעל עורך דין המייצג חברים בוועדה. המשיבה חזרה וטענה כי היא אינה בעל הדין הנכון בתיק. המשיבה הוסיפה וטענה כי אין כל דעה קדומה בקביעות החלטת בית הדין קמא. אשר להוצאות, לסברת המשיבה, נפסקו הוצאות בחסר ולא ביתר. בשים לב למועד הגשת הבקשה.

דין והכרעה

10. לאחר שנתתי דעתי לכלל החומר שהובא לפניי ולנסיבות העניין, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות. טעמי לכך אבאר להלן.

11. ככלל, חזקה היא **"כיהשופטהיושבבדין, מקצועיומיומנובידוללבחוןאת הענייניםהמובאיםבפניוללאמשואפנים. איךכללהוא, כיינתןמשקלרבלעמדת השופטהסבורכיאינומועמלישבבדין, וערכאתהערעורלאאתערבבחוותדעתו שלהשופטהסבורכיבידולנהלאיתההליךבאובייקטיביות, אלאבמקרים קיצונייםבלבד"** (עפ"ס 16943-11-11 **חברה ישראליתלמוביליסבע"מ -אבנרמאירי**, ניתן ביום 26.1.2012 והאסמכתאותשם; וראוגם עפ"ס 28458-10-11 **עמותתאנוארלקידוםמעמדהאישה - אומימהמחאמיד**, ניתן ביום 10.11.2011 והאסמכתאותשם). זאת ועוד, הלכההיאכי

"מעצם היותה הבקשה לפסלות שופט שבקשה המטילה הצלבדעל שופט אישית ועל מערכת השפיטה, מתחייבות ראיות משמעותיות לשם הוכחת קיומה של עילת פסלות" (ראו, למשל, עפ"ס 31944-03-12 פנחס מורגנשטיין - בנקה מזרחי המאוחד בע"מ, ניתן ביום 4.4.2012). עילת הפסלות תיבחן באמת מידה אובייקטיבית ואין די בחוששתם של בעלי הדין ובאיכוחם אובה שקפתם הסובייקטיבית (ראו, למשל, עפ"ס 57019-01-11 ליאתיחן - בן עליזה חנושות, ניתן ביום 21.2.2011, להלן - עניין ליאתיחן). עוד נפסק כי ככל שמדובר בתחושותיו ובהשקפותיו הסובייקטיביות של המערער, הרי אלה כשלעצמן אינן מקימות עילה לפסלות אב בית הדין (עפ"ס 27592-03-12 עמוס אפלברג - מכון היהלומים הישראלי IDI בע"מ, ניתן ביום 25.4.12, להלן - עניין אפלברג, וכן עניין ליאתיחן).

12. בענייננו, אין מתקיימות נסיבות אובייקטיביות המעלות חשש ממשי לקיומו של משוא פנים מצד בית הדין האזורי, ואין די בתחושתה של המערער ובהשקפתה הסובייקטיבית לכך. המניעות הנגזרת משיטת המערער - אשר גורסת כי יש להעביר הדין בתיק לבית הדין האזורי נבחר באמצעות אותה וועדה בה המשיבה כיהנה כחברה - הינה למעשה מניעות בעל דין מלהתדין בפני כל שופט בתי הדין האזוריים. מאחר שלגישת המערער הוועדה דנה, בין היתר, "בקידום שופטים ומינויים ובעניינים אחרים העלולים להשתייך בין היתר לכבוד השופט". גזירה שרירותית וכוללנית זו יש לדחות מכל וכל. כדי שתתקבל טענה בדבר פסלות, על בעל הדין להוכיח כי ישנו חשש ממשי ואובייקטיבי למשוא פנים בנסיבות המקרה.

13. כנקבע בהחלטת בית הדין האזורי "כאשר אין מדובר בשופט אשר צפוי להתמנות בעתיד הנראה לעין, החשש הינו חשש רחוק, אשר אין ראוי כי יפגע הן בזכויותיו של עורך הדין והן בזכויות של בעל הדין". אשר לסעיף 53 לחוק לשכת עורכי הדין, המשיבה אינה מייצגת אחד מן הצדדים בתיק, ולכן הוראת הסעיף אינה חלה בענייננו. משאלו הם פני הדברים, לא הוכח חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט או לדעה משוחדת של נושא התפקיד השיפוטי.

14. לעניין טענת המערער באשר להחלטה הדיונית של בית הדין האזורי, בבקשת המערער לצו מניעה, יאמר כי דינה להידחות. "הלכה פסוקה היא, כי בהחלטות דיוניות כשלעצמן אין די כדי לבסס עילת פסלות" (עניין אפלברג). מעבר לנדרש יצוין, כי החלטת השופט רש ניתנה במעמד הדיון בנוכחות הצדדים ובהסכמתם. יודגש, כי ענייננו בערעור על החלטת מותב בית הדין האזורי שלא לפסול עצמו מלישב בדין בתביעת המערער, וכי המערער לא הגישה בקשת רשות ערעור על אותה החלטה. אשר על כן לא מצאתי כי בהחלטתו הדיונית של בית הדין האזורי יש כדי להעיד על משוא פנים כלשהוא מצד מותב בית הדין האזורי.

15. באשר לעתירת המערער לביטול הוצאות שנפסקו כנגדה, הכלל הוא שעניין פסיקת הוצאות ושיעורן נתון לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בשיקול דעת זה, אלא אם נפל בהחלטת אותה ערכאה פגם יסודי או טעות יסודית בשיקול הדעת. בית הדין הגיע למסקנתו באשר לשיעור ההוצאות לאחר שנתן דעתו לכלל נסיבות העניין, לרבות לשיהוי הניכר בו הוגשה הבקשה לפסילה. לפיכך, בנסיבות המקרה, אני סבור כי אין לחרוג מהכלל של אי התערבות בפסיקת הוצאות.

16. נוכח כלל האמור, לא מצאתי מתקיימות נסיבות אובייקטיביות המעלות חשש ממשי לקיומו של משוא פנים מצד בית הדין האזורי, משנסיבות המקרה אינן באות בגדר המקרים החריגים שבהם ערכאת הערעור תתערב בחוות דעתו של השופט הסבור כי בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות.

17. **סוף דבר** - הערעור נדחה. משהמשיבה הגישה תגובתה לערעור, יילקח עניין זה בחשבון על ידי בית הדין האזורי, במסגרת כלל שיקוליו בנוגע לפסיקת ההוצאות, בסיומו של ההליך העיקרי.

ניתן היום, כ"ז אדר תשע"ד (27 פברואר 2014) בהעדר הצדדים וישלח אליהם.